

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година I, Брой 8
19 - 25.XII.2005 г.

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

цена 50 ст.

Име: Минева Емилия Петрова

Роден на 2.05.1952 г. в гр. Враца, област Монтана, Р България

Образование (учебно заведение, специалност, година на завършване): висше, завършил СУ „Св. Климент Охридски“, физически факултет, инженер-на физика, 1980 г.

Научни квалификации, научни степени и звания:

СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ КАТО АЛТЕРНАТИВА

Професионална биография

1. Софийски университет, специализация - прослушан курс „Геофизика“ - „Земя, атмосфера, космос“.

2. ВИАС (Висш институт по архитектура и строителство), Хидротехнически факултет, научна степен „Кандидат на техническите науки“, 1988 г, диплома за кандидат на науките.

3. УАСГ (Университет по архитектура, строителство и геодезия), научна степен „Старши научен сътрудник II степен“.

4. УАСГ, протокол за приравнена научна степен доктор, диплома за образователна и научна степен

5. УАСГ - хоноруван доцент, В.А.К.

Членство в научни професионални организации: Съюз на българските физици

Научно-технически съюзи - Съюз на енергетиците

Научни награди: лауреат на фондация „Хенри Форд“

Специализация и работа в чужбина:

СССР, ОНД - Русия, Сирия, Ирак, Мозамбик, Австрия - Виена, Техническа мисия на Съвета на Европа - филиал Виена

Основни публикации през последните години:

Книги - учебници и монографии в съавторство: Воениздат - 3 бр., 1987, 1988, 1993 г.

Публикации: 73 бр. до 1998 г. - статии и научни публикации

Изобретения с авторски свидетелства и патенти за технически изобретения: 28 бр. от 1977 до 1999 г.

Военни изобретения с патенти: 2 бр. секретни патенти - към Министерството на отбраната - МО II; 4 бр. патенти за изобретения с военна тематика - до 2000 г.

На стр. 5

ЗВЪНТЯЩИЯТ КЕДЪР ЗВЯР ИЛИ ЧОВЕК?

(Продължение от миналия брой)

Продължихме пътя си към дома на Анастасия. Тя остави дрехите си в онази хралупа. Галошите също остави в дървото. Остана в тънката къса рокличка. Предложи да ми помогне с багажа и сама взе моята чанта. Боса, с необикновено лека и грациозна походка тя вървеше пред мен и размахваше чантата.

През цялото време разговаряхме. Да разговарям с нея на различни теми беше много интересно. Може би беше така интересно поради странните й разсъждения за всичко.

Понякога Анастасия се завърташе с лице към мен, разговаряше, смееше се и така вървеше известно време „с гърба напред“, увличайки се в разговора и без да гледа в краката си. Не разбирах защо тя нито веднъж не се спъна, не убоде босите си крака на суха клонка например. Нямахме никаква видима

пътека, но също така нямаше и обикновените препятствия на тайгата.

В движение понякога тя докосваше или бързо поглаждаше или листче, или клонката на някое храстче. Навеждаше се, без да гледа, откъсваше по някоя тревичка... и я изяждаше.

„Направо като животно“ - помислих си.

Когато намирахме ягоди, Анастасия ми предлагаше и аз също ядох от тях в движение. Тялото й не се отличаваше с някаква особена мускулатура.

На стр. 2

ИГНАЖДЕН

Това е празник, който се чества на 20 декември и е близо до един от най-важните моменти в годишния ход на слънцето - зимното слънцестоене. Това определя схващането му като начало на новата година и коледните празници. За празника се слага трапеза от постни храни и се приготвят обредни хлябове. От тес-

мейството в тази къща през цялата година. Ето защо влезлият пръв (ползникът) изпълнява ред обредни действия: внася трески или слама, а после сядя върху тях, за да седят и мътят кокошките; посипват влезлия с пшеница, орехи, сушени плодове, той разравя огъня с шумка от дъбово или плодно дърво, като нари-

тото се прави колаче, което се оставя да изсъхне и се употребява за лек: при сърцебол, главоболие или бодежи. От останалото тесто се правят колачи за всеки от домашните или един общ хляб, който се кади и се яде за здраве и берекет. От него се дава и на животните.

С Игнажден са свързани редица забрани: не се пере, за да не се разболе човекът, чиито дрехи са прани; срещу празника не бива да се събират мъж и жена - ако се зачене дете, то ще има физически недостатък. Изпълнява се и обичаят „полазване“ - вярва се, че от това кой пръв ще влезе в дома зависа какъв ще е животът на се-

ча за плодородие на хора и животни.

Преходният характер на периода определя вярата, че тогава се появяват различни свръхестествени същества, които пакостят на хората. За да се предпазят от тях, на сутринта жените посипват около къщата от каденото предната вечер жито и пепелта.

Периодът от Игнажден до Коледа е познат на места като „игнашка неделя“. Бременните жени не работят, за да се предпазят от трудно раждане. В Пловдивско майките раздават прясна пита за здравето на децата и добитъка. От Игнажден започва подготовката на момците за коледуване.

ДРАГИ ПРИЯТЕЛИ,

Преди всичко искам да изразя възхищението си от вашата идея и инициатива за създаването на този вестник.

Когато говорим, че всеки един от нас и обществото като цяло имаме възможност за избор как да живеем, как да бъдем успешни, как да сме щастливи, как да се изграждаме като нови личности, трябва да си припомним най-важното. То е, че за да изберем каквото и да било, ние трябва да знаем какви са нашите възможности за избор... Тази важна информация вярвам, че ще става все по-достъпна за читателите чрез вашия вестник.

И още веднъж ... Как да живеем така, че да живеем в този свят по начина, който да ни прави щастливи, който да изпълни живота ни с радост и любов, е личен избор на всеки един от нас.

От мое име и от името на тези, които мислят, така, ви благодаря за възможностите на избор, предоставени ни чрез вестник „Родово именование“.

С най-добри чувства Павел ДОЙЧЕВ

НАЙ-ХУБАВИЯТ ДЕН

Най-хубавият ден - днешният.

Най-голямата спънка - страхът.

Най-лесното нещо - да се заблудиш.

Най-голямата грешка - да паднеш духом.

Коренът на Всички злини - егоизмът.

Най-хубавото развлечение - работата.

Най-лошото поражение - отчаянието.

Най-добрите учители - децата.

Най-голямото щастие - да си полезен на другите.

Най-неприятният недостатък - лошото настроение.

Най-красивият подарък - прошката.

Най-добрата защита - усмивката.

Най-доброто лекарство - оптимизмът.

Най-мощната сила на света - вярата.

Най-стимулиращият дар - надеждата.

Единствената реалност - любовта.

Майка ТЕРЕЗА

СЪБУЖДАНЕ НА БОГА У ЧОВЕКА

Родовото именование не е само топографско понятие. Не е дори и само красиво наредена градина. Не е място за бягство от цивилизацията. То е много повече - пространство, стимулиращо и стимулирано от чувството Любов! Пространство, помагачо за събудването на Бога у човека! Пространство, където възпитаваме децата си, където всяко следващо поколение ще усеща вложената в него Любов, Информация и Красота. То е като майчина прегръдка, където човек се чувства сигурен и щастлив.

Последните научни открития в областта на физиката, холистичната медицина, психологията, хи-

мията, агрономството и др. все повече ни убеждават, че Анастасия е права, когато казва, че човек може да управлява всичко. И нещо повече, „той е създаден да управлява всичко“ („Анастасия“ от В. Мегре). Всички знаем какво представлява неясният, неосъзнаващият и необичайният управител. Искам ли да бъдем такива управители?

Всички ние въздействаме върху живота на Земята, а и върху косми-

ческите тела чрез информационното поле, което се излъчва от нас, а то е следствие от нашата жи-

тейска философия, мислите и чувствата ни. За жалост нашите моделиращи способности сега са

хаотични и неуправлявани. Нещо повече, ние вредим на себе си чрез тях. Има няколко основни причини за болестите на човешката плът: това са пагубните чувства (злина, злоба, раздразнение, ревност, завист), изкуственият режим на хранене и съставът на храните, липсата на близка и далечна цел, лъжливата представа за своето естество и задача в живота („Звнтящите кедри на Русия“ от В. Мегре). Нима всичко това не може да бъде превърнато в своята противоположност, когато човек живее в пространството, създадено от него и изпълнено с любов?!

На стр. 3

УЧРЕДЯВАНЕ НА РОДНА ПАРТИЯ

(Продължение от миналия брой)

Вие ми простете за неразбирането там, в тайгата, когато говорехме за целите и задачите на партията. Сега разбрах: колкото по-силни са семействата в една държава, толкова повече любящи семейства ще живеят в него и толкова повече ред ще има в тази държава.

Трябва да върнем осмислените обичаи, обредите на нашите предци. Трябва само да ги приспособим към съвременността. Изобщо аз започвам да разбирам, че това даже не са обреди в обичайното разбиране на тази дума. Това е велика наука за живота. А вълхвите са най-великите мъдrecи и учени.

Излиза, че на древните хора не е била нужна телевизията с целия й огромен щат и техника, та чак до спътниците. Излиза, че човек, губейки подареното му от Бога, го

заменя с изкуствени и неизмеримо по-несвършени неща. Та чак се и гордее с това, наричайки го изобретение.

Но най-тъжното е, че съвременните хора губят способността да мислят логически. Това е не просто печален факт, а може би най-страшната епидемия, способна да превърне съвременното човечество в стадо обезумели гризачи, изяждащи се един друг и унищожавачи средата, която обитават. Гризачи самоубийци.

Това, което каза дядото на Анастасия в тайгата, изисква осмисляне. От това може да се направи изводът: хората на Земята, губейки способността да мислят логически, престанали да виждат и разбират незавидната ситуация, в която ги вкарват.

В древността заменяли своите изделия за продукти. А продуктите в града постъпвали от множество

имения, обкръжаващи града.

Технологиите на жреците били изготвени. Те действат и сега - тогава старейшините пропуснали хитрия ход и за тяхната грешка сега плащат техните поколения.

ГРЕШКАТА НА СТАРЕЙШИНИТЕ От лакей в княз

В началото на днешната ера в много страни вече имало императори, фараони, царе. формата на управление, когато начело на голяма държава се намира един човек, е протиеестествена. Тя не е донесла благополучие нито на един народ и никога няма да донесе. Такава форма е изгодна за жреците, които са манипулирали страните чрез техните управители. С народите е трудно да се договорят, а с един човек е по-лесно.

(Агентът на жреците на-

карал лакея разпоредител, който изпълнявал взетото от старейшините решение, да участва в режисирана от тях постановка на тайно нападение от страна на пришълци, кое-

то той въпреки „усилията“ си не могъл да отрази. Той се съгласил. За убедително агентите на жреците убили трима от техните старейшини. На другия ден той предложил на всички да създават при старейшините въоръжена група, за да ги охранява. Като видели случилото се, те се съгласили.)

...Лакеят започнал да моли старейшините да му

отпуснат средства за създаването на силна група за охрана и да дадат възможност за вземането на решения само на него - в името на всеобщата безопасност. Старейшини-

че са се сдобили с голяма власт. Всъщност те в продължение на векове, без да осъзнават това, строго следвали съветите на жреците. Образувала се такава система за власт. Новият господар бил необичайно жесток с лакеите. В течение на хилядолетия лакеите на жреците, избивайки се помежду си, правейки интриги и заговори, се стремят към възделената власт. От историята е известно колко смърт са сътворявали князете по пътя към властта. Даже своите бащи и братя убивали. Така е ставало в различните страни и сега не се е изменило много.

Подобни групи за охрана и сега служат на някои. Въоръжението се е променило, но същността е същата. И злодеянията не намаляват, а стават все повече и все по-изострени.

Старейшините допуснали грешка. Вие, които смятате да създадете партия, не трябва да повтаряте тяхната грешка.

Следва

9

ЗВЪНТЯЩИЯТ КЕДЪР

Според твърденията на АНАСТАСИЯ в текста на КНИГАТА са заложили съчетания от Букви и КОМБИНАЦИИ от думи, КОИТО ВЛИЯТ БЛАГОТВОРНО НА ХОРАТА. това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, КОГАТО НА СЛУХА НЕ ВЪЗДЕЙСТВУВАТ ЗВУЦИ, КОИТО СЕ ИЗДАВАТ ОТ ИЗКУСТВЕНИ УРЕДИ И МЕХАНИЗМИ.

естествените звуци-пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата-помагат за положителното въздействие.

От стр. 1

Тя има средно телосложение - нито дебела, нито слаба; охранено, жилаво и много красиво тяло. Силата в него според мен беше доста голяма и рефлексите й също бяха добри.

Когато се спънах и започнах да падам с ръце, опънати напред, Анастасия мълниеносно се обърна, бързо изпъна свободната си ръка и аз паднах, разперил пръсти, с гърдите си на дланта й. Паднах, без да докосна земята с ръцете си. Тя задържа тялото ми с едната си ръка и го изправи, като продължаваше нещо да говори без никакво напрежение. Когато се изправих с помощта на ръката й, ние продължихме пътя си, като че ли нищо не се е случило. И тогава незабележимо аз си помислих за газовия пистолет, който беше в чантата ми.

Унесени в приказки, някак неусетно бяхме изменили доста път. И изведнъж Анастасия спря, сложи чантата ми под едно дърво и радостно съобщи: - Ето, вече сме въкъщи! Аз се огледах. Малка поддържана полянка, цветя сред величествени кедрови дървета, но абсолютно никакви постройки. Не видях дори заслон. Изобщо нищо! Дори примитивен временен подслон не можах да видя! А тя се радва. Като че ли сме

пристигнали в комфортно жилище.

- А къщата къде е? Къде ще спим, ще ядем? Как ще се крием от дъжда?

- Ами това е моят дом, Владимир. Тук има всичко.

Започна да ме завладява смътна тревога.

- Къде е това всичко? Дай чайника, за да сварим вода на огъня, брадва.

- Аз нямам чайник и брадва, Владимир. Добре би било да не палим огън.

- Какво говориш? Даже чайник няма! Водата в бутилката ми свърши. Нали видя, когато ядох. И бутилката изхвърлих. Само две глътки коняк ми останаха. До реката или до селото има ден път, а аз така се уморих и съм жаден. Ти откъде взимаш вода? От какво пиеш?

Виждайки вълнението ми, Анастасия се обезпокои, бързо хвана ръката ми и ме поведе през поляната към гората, като нареждаше по пътя:

- Само не се безпокой, Владимир! Моля те. Не се разстройвай. Всичко ще направя. Ти ще си починеш. Ще се напиш. Аз всичко ще направя. Няма да ти бъде студено. Искаш ли да пиеш? Аз сега ще те напоя.

Само на десет-петнадесет метра от поляната, зад храстите пред нас се появи малко езеро, типич-

но за тайгата. Анастасия бързо загреба с шепата си вода и я поднесе към лицето ми.

- Ето вода. Пий, моля те.

- Абе ти какво, да не си полудяла? Как може да се пие непреработена вода от някаква си горска локва? Нали видя, минерална вода пих. Дори на кораба речната вода, която използваме за миене, минаваме през специален филтър, хлорираме я и я йонизираме.

- Това не е локва, Владимир. Тук водата е чиста, жива вода. Добра е! Не е убита наполювина като вашата. Тази вода може да се пие, тя е като майчино мляко. Виж.

Анастасия поднесе шепи до лицето си и пи от тях вода.

От мен се изтръгна:

- Анастасия, ти звяр ли си?

- Защо „звяр“? Защото леглото ми не е като твоето? Нямам кола? Всякакви приспособления?

- Защото живееш като звяр в гората, нямаш нищо и сякаш това ти харесва.

- Да, на мен ми харесва да живея тук.

- Ето, виждаш ли, ти сама потвърди.

- Ти, Владимир, смяташ, че характерната разлика на човека от всичко, което живее на Земята, е притежанието на изкуствено създадени предмети

ли?

- Да! А още по-точно - цивилизованият бит.

- Смяташ своя бит за по-цивилизован? Да, разбира се, че така смяташ. Но аз не съм звяр, Владимир. Аз съм човек!

КОИ СА ТЕ?

По-нататък, като прекарах три дни с Анастасия и наблюдавах как тази странна млада жена живее сама в глухата сибирска тайга, някоя неща, свързани с начина й на живот, започваха да ми се проясняват и дори се породиха въпроси относно нашия живот.

Един от тези въпроси постоянно стои пред мен и до ден-днешен: „Подходяща ли е нашата система за образование и възпитание, за да се осмисли същността на битието; за да бъдат подредени правилно приоритетите в живота на всеки човек? Помага ли ни тя или ни пречи за осмислянето на същността и предаването на човека?“

Създали сме огромна система за образование. Като се базираме на нея, ние учим своите деца и се учим един други: в детската градина, в училище, в университета, в аспирантурата. Тази система ни позволява да изобретяваме, да летим в Космоса.

Следвайки я, ние съответно строим и своя бит. С нейна помощ се стремим да изградим своето щастие. Стремим се да опознаем Космоса, атома, различни аномални явления. Обичаме твърде много да разсъждаваме за тях и да ги описваме в сензационни статии в пресата и научните издания. И само едно явление незнайно защо старателно се опитваме да заобиколим! Създава се впечатление, че се боим да говорим за него. Боим се, защото то с лекота разрушава общоприетите ни образователни системи, научните ни заключения, присмива се над битовия ни реализъм! И пред цялото време ние се стремим да се преструваме, че това явление не съществува. Но то съществува! И ще съществува, колкото и да се отвърщаме от него и кол-

суперакадемия, а именно в гората? Защо старозаветният Мойсей се е оттеглил задълго в планинската гора, а после, когато се върнал, дал на света мъдростта, изложена на каменните скрижали? Защо Исус Христос се е уединявал дори от своите ученици в пустинята, в планините и в гората? Защо живеещият в Индия в средата на VI в. пр. Хр. Сидхарта Гаутама се уединил в гората в продължение на седем години? След това излязъл от гората и дал на хората своето учение - едно учение, което и до днес занимава множество човешки умове. И хората строят големи храмове и наричат това учение будизъм? А този човек по-късно нарекли Буда.

кото и да го заобикаляме. Не е ли време да се вгледаме внимателно в него и може би тогава със съвместните усилия на човешките умове ще си отговорим на въпроса.

Защо? Защо всички, без изключение - великите мислители, хората, които са създали религиозните учения, разните учения, които са следвани или по всяка вероятност по-голямата част от човечеството се опитва да следва, преди създаването на своите учения са били отшелници и са се уединявали в болшинството от случаите в гората? Забележете, не в някаква

суперакадемия, а именно в гората?

Защо старозаветният Мойсей се е оттеглил задълго в планинската гора, а после, когато се върнал, дал на света мъдростта, изложена на каменните скрижали?

Защо Исус Христос се е уединявал дори от своите ученици в пустинята, в планините и в гората?

Защо живеещият в Индия в средата на VI в. пр. Хр. Сидхарта Гаутама се уединил в гората в продължение на седем години? След това излязъл от гората и дал на хората своето учение - едно учение, което и до днес занимава множество човешки умове. И хората строят големи храмове и наричат това учение будизъм? А този човек по-късно нарекли Буда.

¹ Трябва да поясним, че това събитие е съпътствано от Божията поява. Именно Бог, а не самият Мойсей, дава на богоизбрания народ десетте заповеди, записани на каменните скрижали. Съгласно библейския текст Мойсей е повикан от Бог на планината Синай, където остава четиридесет дни: „И каза Господ на Мойсея: възлез при мене на планината и стой там; ще ти дам каменни плочи и закон, и заповеди, които написах за твоя поука.“ (Исх. 24:12) „...и стоя Мойсей на планината четиридесет дена и четиридесет нощи“ (Исх. 24:18). Интересно е да се отбележи същото, че преди четиридесетдневния престой на Мойсей на планината Бог е заповядал да му бъде построен жертвеник, скиния (храм) и ковчегът на завета, където да се поставят скрижалите (Исх. 25), така че еврейският народ е бил подготвен за това събитие. „Икогато (Бог) престана даговорис Мойсея на планината Синай, даде му две плочи на откровението, каменни плочи, написани с Божии пръсти.“ (Исх., 31:18, бел. прев.)

Следва

Българи... прабългари... славяни... траки...??????
Впросителните в тази верига ни привличат и зоват. И тръгваме... На едно пътешествие във времето.

19 август. Последен ден за събиране на данни.

Около нас е купчина от карти, от разпечатки от сайтове, от разговори в кю-то. Много информация от много хора и места в мрежата. Добре, че е Рени! Организирана, подредена, стареа се да узнае всичко предварително. Аз

за разлика от нея съм друг случай - главата ми е винаги някъде наоколо, но не и на мястото си. Тя намери неща, за които почти никой не е и чувал. И досега знаех, че в Източните Родопи има много запазени комплекси на траките и техните древни предшественици, но събраният материал показва невероятни места.

Тръгваме трима - Рени, Кари и аз.

Първа спирка по пътя ни е село Равногор. Там ни чака Виолета - добра наша приятелка със своята компания: ротвайлърката Айка - страшно на вид куче, но оказва се, с

ПЪТУВАНЕ ВЪВ ВРЕМЕТО

котешки характер.

Тук идваме заради Виолета, но ни очаква изненада - и тук има могили. Тъжна картинка. Пръстта на могилата - махната, а гробницата (или жилището?) - полусъборена. Странна могила по направи. Около входа - дялан камък - големи блокове, а останалата част - цепен камък - такъв, от който се правят покривни каменни плочи.

И още една чудесна изненада има тук - „дядовата ръкавичка“ - къщичка като от приказките, излязла най-вече изпод сръчните ръце на бащата на Вилибай Илия. Веднага се вижда, че е „майсторена“, а не „строена“.

На следващия ден първата ни цел е Белинташ. В превод - умен камък, или камък на знанието. Намира се по пътя Асеновград - Кърджали, между селата Мостово и Врата. Доста легенди се носят за Белинташ. Астроархеолози са намерили съответствия с части от звездното небе. Но има едно място, което директно те свързва с Живата сила на древните. Представлява издълбано място в скалата с форма

на вдлъбнато огледало. В периферията ѝ има четири дълбоки отвора, които отговарят на посоките на света. С различни размери са. Освен това огледало има десетки, а може би и стотици отвори, линии, правоъгълници и други фигури. А и цялата скала е нещо величествено - огромна площ от камък. Изгледът е чудесен. Виждаме доста „кай“ - скали, и „таш“-ове - камъни, но кой кой е...? Докато се наслаждаваме на простора, откриваш се пред нас, и на невероятните умения на древните за дълбаене в камъка, Айка ни скрива номер. Скача във водохранилището, но нивото на водата е ниско и не може да излезе сама. Провеждаме набързо спасителна акция. Тръгваме обратно, докато не се е наложило да я вадим пак. Стигаме до село Долнослав, където знаем, че има старо тракийско селище, датирано около 6000 години преди новата ера. Нали не си мислите, че има някакви указателни табели? Няма.

Какво толкова - някакви си селище на 8000 години, но в него има само керамика - нито злато, нито нещо „ценно“. За какво да се знае и помни? Ами то по цял свят ги има такива бе, хора! Под път и над път се срещат! Едно повече или по-малко - голяма работа!... Ей! Не я разбирам тази държава и това си е! Но така е - като съм си глупав, няма да разби-

рам!... Както и да е. Намираме мястото. Голяма поляна, обрасла с буренак, трева и керамика. Невероятно много керамика. Най-различна. Като започнеш от земен тип и стигнеш до много тънка и фина, орнаментирана релефно или графично. Естествено всичко е на парчета. Археолози сега тук са къртиците. На всяка купчинка заедно с пръстта е извадена и керамика. Тръгваме си с покрусата от това място. Добре, че бяха къпините - големи, черно-лилави и вкууусни... Те ни оправиха настроението.

Вече пътуваме към Кърджали. Минаваме през Ар-

соката. Добре, че местните хора имат в околността потопеневи ниви. „Ааа, скалата с прозорците ли - ей тук - на тук, там - натам и сте на нея. От едната се вижда другата“ - обяснението беше заплетено, но ни показа посоката. Стигаме до каменна грамада. От нея излита сокол. Заобикаляме я отзад и се оказваме върху нея. Седим отгоре ѝ и се радваме - още една цел е достигната! Заобикаляме я от другата страна. В подножието ѝ сме. Скалата е обработвана сериозно. Силно място, култово. Усеца се! По средата във височина има издълбана голяма площад-

дино - Орлови скали. Оставаме колата до едно разрушено от пороите мостче и продължаваме пеш. Естествено обръквам по-

ка. От нея към върха водят изсечени стълби, които времето доста е заличило. В подножието се намира керамика. Но нещо липс-

ва! Съмнението започна да ни гложди. Тук трябва да има доста ниши, а се виждат само две. Какво става? Започва да вали. Това ме хвърля в смут, защото пътят ни в подножието върви само по реката. Засили ли се още малко дъждът - няма връщане! Опитваме се да видим друга близка скала, но няма такава. Вече ни е ясно, че това не е точно целта ни, но лошото време ни притисна. Бием отбой и на подскоци и приплъзвания се изнасяме бързо от това чудесно място.

Нов ден - нова цел. Перперикон. Чудя се да пиша ли за него? Надали има вече човек, който да се интересува от историята на земята ни и да не е бил там. Но с две думи - велико място! Проучванията и в момента продължават. Копачи, археолози - много хора. Добре, че работят в по-съвременните части - горе.

Там, където все още витае духът на бесите и нашите богове, е спокойно. Двете ниши все така те свързват с астралните енергии, както и преди много хилядолетия. Прекрасно е, че светилището е скално. Това го е запазило от нашественици и посегатели!

Филип АПОСТОЛОВ

ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ ОЛИГАРСКИТЕ И ПРЕЗИДЕНТИТЕ - III ЧАСТ

Академик Виктор МЕДИКОВ за богатството, икономиката и властта

И така приведените доказателства са напълно достатъчни, за да се направи изводът: в системата шансове за вас, вашите наследници и вашето състояние няма и няма да има.

Към това добавете и откровената ненавист на всички ваши завистници, недоброжелатели и т.н. А истинска любов, способна да противостои на всички негативи, няма. И няма откъде да се появи. Но има един изход, и то прекрасен, който коренно ще измени вашия живот, при това в положителна насока. Ще ви направи моментално щастливи, здрави и обичани. И колкото и да е странно, още по-богати и с

по-голяма власт. Прочетете моля следното обръщение, подписано от много велики люде.

ОБРЪЩЕНИЕ НА УЧЕНИТЕ, ОБЩЕСТВЕНИТЕ ДЕЯТЕЛИ, ПРЕДПРИЕМАЧИТЕ, ДЕЯТЕЛИТЕ НА КУЛТУРАТА И ИЗКУСВАТА „ЗА ЗЕМЯТА И НАЦИОНАЛНАТА ИДЕЯ“

Към всички хора на добрата воля

В обществото катастрофално нарастват, въпреки полаганите от президента усилия, негативни процеси:

Намалжава населението на страната, влошава се здравето на нацията, нараства смъртността, спада раждаемостта, нараства престъпността, в това число детската, тероризмът, наркоманията, проституцията, корупцията. Усложнява се екологичната и демографската ситуация. Повече от 70% от страната се намира в постоянно състояние на стрес. У хората нараства страхът пред утрешния ден, страхът за бъдещето на децата им.

На повърхността борбата с негативните явления се води все по-активно, но негативът нараства още по-активно. Борбата

се води само с последствията, а не с причините, които ги порождават.

Време е открито да признаем наличието на чужда идеология в страната ни, насочена към унищожаването на Русия и руснаците.

Огромната мощна страна с прекрасния си, свободен и духовен народ винаги е била препъникамък за всякакви управници и претенденти за световно господство. Никого от тях и никога не го е устройвала силна Русия и нейните умни държавници. Всички и всякога са искали да я видят слаба, просмукана от безволие, от всевъзможни пороци, марионетки. Нагледен пример за това са събитията през последното хилядолетие в Русия.

Целите на световните управници ясно са изложени в Доктрината на директора на ЦРУ Алан Далас веднага след края на Втората световна война, в Директивата на Съвета на националната безопасност на САЩ №20/1 от 18 август 1948 г, в Харвардския проект от три тома: „Перестройка“, „Реформа“, „Край“, и редица други документи.

От Директивата: „Става дума преди всичко за това да се държи Съветският съюз слаб в геополитическо, военно и психологично отношение...“

Усилията ни Москва да приеме нашите доводи означават едно - целта е край на съветската власт. Изхождайки от тази гледна точка, можем да кажем, че тази цел е непостижима без война и следователно ние това и твърдим - н а ш а т а крайна цел по отношение на Съветския съюз е война и край на силата на съветската власт...“

От Доктрината: „Ние ще хвърлим всичко, което има-

ме, цялото злато, цялата материална мощ и ресурси за охулване и оглупяване на хората.“

Човешкият мозък, съзнанието на хората са склонни към промяна. Сеейки хаос в Русия, ние незабележимо ще подменим техните ценности с фалшиви... Ще намерим единомишленици, помощници и съюзници в самата Русия. Епизод след епизод

ще се разиграва грандиозната трагедия на гибелта на най-непокорния народ на земята, окончателното

угасване на неговото самосъзнание

От литературата и изкуството ние постепенно ще изтръгнем социалната същност, ще отучим художниците, ще притъпим желанието им да се занимават с изобразяване, изследване... на процесите, които стават в дълбините на народните маси. Литературата, театърът, киното - всичко ще изобразява и прославя най-низките човешки чувства. Ние ще започнем всячески да поддържаме и приемаме така наречените художници, които ще започнат да ни внушават и набиват в съзнанието култа към секса, насилието, садизма, предателството - с една дума, всякаква безнравственост.

В управлението на държавата ние ще създадем хаос, неразбирателство. Ние ще започнем незабележано, но активно и постоянно да подпомагаме за самодоволството на чиновниците, бирниците, безпринципността. Честността и порядъчността ще бъдат осмивани и ще станат никому ненужни, ще се превърнат в отживелица. Лукавството и наглостта, лъжата и измамата, пианството и наркоманията, животинският страх... и враждата между народите и преди всичко вражда и ненавист към руския народ - всичко това ние ловко и незабележимо ще култивираме.“

Следва

ФОНДАЦИЯ „СЛЪНЧЕВА ЕНЕРГЕТИКА“ - СОФИЯ 1000

От стр. 1

E-MAIL: SOLAR-EN@MAILBOL.BG.

Българска академия на науките - Институт по електрохимия и енергийни системи - бивша Централна лаборатория по електрохимични източници на ток - София

Хибридна слънчево-ядрено-въгледородна енергетика - основа на световната икономика на XXI век.

Слънчевата енергетика, обединена с ядрената енергетика, обезпечава евтино производство на висококачествени и евтини синтетични течни и газообразни горива, електроенергия и топлинна енергия! Тя е единствената енергетична алтернатива за хората на XXI век.

Тема: Българският принос в науката и практи-

ката за усвояване на изобилната слънчева енергия като приоритет в социалното състезание между народите.

Слънчевата енергия като алтернатива на енергийните минерални суровини

Хибридни слънчево-ядрени мощности
Съвременни оптични хелиостатни съоръжения за оптично рефракторно-рефлекторно и фоконно-фоклинно концентриране и свръхконцентриране на пряка слънчева лъчиста електромагнитна енергия с наземно и височинно тропосферно базиране.

Доц. д-р инж. Емил. П. МИНЕВ

ЕКСПОЗЕ

ТЕНДЕНЦИИ ЗА РАЗВИТИЕТО НА ЕНЕРГЕТИКАТА (ОТ СВЕТОВЕН АСПЕКТ) И ПО-СПЕЦИАЛНО НА Р БЪЛГАРИЯ НА БАЗАТА НА ХИБРИДНА ЯДРЕНО-СЛЪНЧЕВО-ВЪГЛЕВОДОРОДНА ЕНЕРГЕТИКА

роенергия, синтетични горива, питейна, промишлена и поливна вода чрез директен соларен добив на вода от атмосферна влага, оранжерийна и селскостопанска растителна и животинска продукция, енергообезпечаване на добивната и минната индустрия, металургията (новите български технологии като сондажна хидро-елект-

вариация от плюс-минус 3 %.

От тази енергия обаче използваме само една нищожна, промишлена част, главно за топлинни цели. Основно - около 99 % от тази енергия, отново се връща безвъзвратно в космоса като енергетични загуби!

Когато хората в нашата страна заговорят за енергоспестяващи технологии, те разбират само енергопроблемите като:

- проблеми за запазване на топлината в жилищата;

- високите цени на „Топлофикация“ и електроенергията, произведена от добити от земята (изкопаеми) твърди, течни и газообразни горива (включително и ядреноразпадните);

- рязкото нарастване на цените на суровия петрол на световните пазари поради неафишираната масово причина - изчерпване на природния нефтен ресурс.

Забележка:

1. Различни политически и фирмени лобита или държавни ведомства в една или друга степен основно стимулират финансово хидроенергетиката преди всичко поради огромния обем от строително-монтажни работи, главно като източник за дългосрочно усвояване на държавни финанси и евентуално за лични облаги!

2. Трансграничният пренос на газ и нефт е

щото ѝ използване за производство на евтини синтетични течни и газообразни горива, за масова топлофикация и електрификация в настоящия момент е силно затруднено и дори спъвано от определени политико-икономически и мафиотски групировки (включително и в нашата страна).

В настоящия момент слънчево-въгледородната енергетика във варианта си за добив на евтини синтетични течни и газообразни горива от вода и варовици и за отопление и електрификация е развита в детайли в технологично и икономическо отношение.

Използването на соларното лъчение е доведено до икономически целесъобразно ниво на развитието и е готово за масово внедряване в практиката и живота на жителите на Земята.

За съжаление съзнанието на политиците и лидерите на икономическите групировки в настоящия момент е на много ниско равнище по отношение на знанията за възможностите за пряко използване на концентрираната слънчева енергия в производството на топлинна енергия, на евтина електроенергия и на синтетични течни и газообразни горива, обезпечаващи масовия автомобилен, морски, авио- и жп транспорт.

Политическите лидери и крупните финансисти (който трябва да вземат решение за развитие на икономиката на една страна като България) в настоящия момент относно проблемите и възможностите на слънчево-въгледородната енергетика са в същата позиция, в каквато са били политически лидери в края на XVIII век по отношение на парната машина.

Въпреки тяхната съпротива човечеството е принудено да премине тотално към слънчево-въгледородна енергетика със съпътстващ добив на евтини синтетични течни и газообразни въгледородни горива - синтетичен бензин, синтетичен газ! Засега разузнатите и използвани енергоресурси на планетата показват, че „морето от изкопаема енергия“ не е бездънно.

Следва

ГЛАСЪТ НА ВЯТЪРА

Спокойствие, тишина, красота. Природата сякаш се слива с теб. Чуваши далечните птичи гласове, пеейки тихо и спокойно, те те приласкават. Приласкават те към тяхна-

че нещата се повтарят, че всичко е едно и също и животът не се променя. А истинските хора, вече буквално броящи се на пръсти, знаеха и истината за живота. Те гледаха на

та свобода, волност, невинност. Приласкават те към първоначалното... А гласът на вятъра... да - той също ти шепне нещо. И ти го разбираш точно както песните на птиците. Той те гали нежно, да, и той те приласкава към света - такъв, какъвто той го усеща - широк, красив, свободен. Вгледай се в зелената около теб - свежи, леко полюшващи се от вятъра тревички, отразяващи с утринната си роса изгряващото слънце. Погледни самия изгрев - не повторим, смайващ.

Кой има време?! Кой забелязва това?! Ами да - има го и... толкова. Нали ще го има и утре, и в другия ден, и следващия месец... То си е така, откакто свят светува. Защо въобще се замисляме върху това?! За какъв човек ме вземаш - „слънцето грее, птичките пеят“. Във времето, в което ти се „наслаждаваш“ на всичко това, аз бих отишъл на дискотека, в компютърния клуб или по магазините. Притрябвал ти е „гласът на вятъра“!

И в забързаното ежедневие малко хора обръщат внимание на природата. Но те бяха истински, черпейки енергия от красотата на заобикалящата ги свят, те продължаваха напред. Другите отделяха своите пет свободни минути, за да си купят поредния ненужен уред, препоръчан от медиите.

А животът си вървеше... вървеше... вървеше... Поколение след поколение хората ставаха все поеднозначни и безчувствени. Бяха единици тези, които се заглеждаха в неповторимия жив свят около тях. И природата, създадена, за да дава на човека, малко по-малко улавяше, защото хора бяха останали - дори не може да се каже - нищожно количество. И така, изтъквалвайки се дните, месеците и годините, човешките влязоха в един коловоз, който ги водеше през един и същ омагьосан кръг. Някои казваха,

него с други очи и имаха чувството, че не осезават само с пет сетива. Усещаша Земята - тя вече беше безкрайно уморена и нажежена до червено от „развиващата“ се цивилизация. Беше тъпкана, изсмуквана - жестоко експлоатирана...

Така бавно и неусетно във времето тези хора, броящи се на пръсти, изчезнаха и Земята се погубваше вече с доста по-бързи темпове без тях. Тя нямаше на кого да дава, никой не забелязваше красотите ѝ.

И дойде денят, в който изгревът нямаше вече цвят, тревата беше съвсем изсъхнала, птичките бяха жестоко затворени в клетки и превърнати в атракция, чрез която се печелят пари, и загубиха своите звънливи гласове... Земята остана безсилна да храни своите чеда. Океаните пресъхнаха, последваха ги и всички други водни басейни, така изсъхнаха и горите, а след тях бяха погубени и всички техни обитатели...

И след последната пресъхнала капка вода човешката цивилизация се помъчи няколко дни... и... пресъхна и тя.

Като спомен от нея сега се виждат само найлоновите торбички, реещи се из замърсения горещ въздух, и нямат дори брод за миг да се спрат.

Остана само вятърът, нещастен свидетел, който пак нашепваше нещо... да,

долавя се, той стене. Не пренася вече песента на птичките през гори и долини; стене и реве.

И отправя своя вопъл, но няма кой да го чуе - само найлонови торбички.

Карина АПОСТОЛОВА,
IX клас,

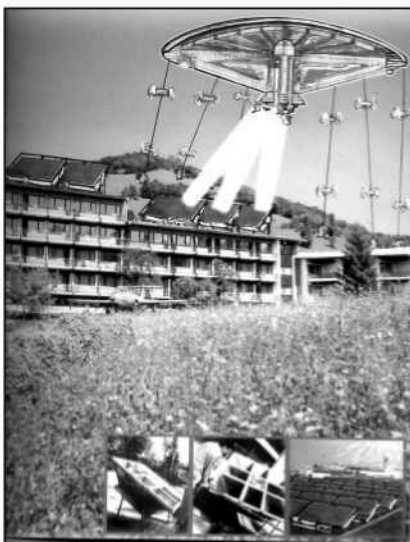
Социално-икономическата световна система е базирана на социалното състезание между народите. Теорията на социалното състезание дефинира и понятията, свързани с научно-техническия прогрес в области като опазване на околната среда, енергетика, базирана на използването на възобновимите енергийни източници (ВЕИ), усвояване на подземните и надземните природни богатства и трансформирането им в полезни продукти и стоки за населението в конкретни страни и в целия свят.

По тази причина енергията като възможност за извършване на работа е основата на благоденствието на народите. Природата ни е дала в „нативен“ вид всички суровини, необходими за функциониране на биосферата и на човешката популация като цяло. Пред човечеството стои на преден план преходът от икономика, свързана с горене на изкопаеми горива (засега основен енергиен източник), към слънчево-въгледородна енергетика, базирана на технологии за оползотворяване на ВЕИ. България притежава изключителни технически и технологични разработки за наземно и височинно свръхконцентриране на соларна енергия и трансформирането ѝ в евтино отопление, евтина елект-

роенергия и индустриална електро-хидрометалургия на редкоземни, благородни, цветни и черни метали), сградостроителството, транспорта, битовото, социалното и комуналното дело. По тази причина мирното съвместно съществуване между народите (в условията на пазарната икономика конкуренция като част от социалното състезание) е пряко свързано с устойчивото развитие на отделните регионални социални общности и конкретни човешки формации. Това устойчиво развитие е пак базирано на използването на енергията като основен критерий за благоденствие.

Слънчевата енергия е единственият засега неизчерпаем източник на енергия за земните жители в обзорим в научно отношение период от време, възлизащ на още около 5 милиарда години!

Ние, хората на тази планета, всяка секунда задължняваме на нашето светило - Слънцето, с над 790 милиона евро за това, че то щедро ни облива с енергетични потоци в настоящия момент на повишена слънчева активност с усреднена плътност над 1,44 кВт/кв. м от земната повърхност - за сведение стандартната слънчева константа се изчислява на около 1370 Вт./кв. м с

крупен, световен икономически процес с чисто политически характер, носещ огромни комисионни и лесни печалби - пак на определен кръг от световния или местния политически и икономически елит.

Оползотворяването на слънчевата енергия чрез създаване на съоръжения за нейното първично концентриране и последва-

ЕЛИТЕ

Елите (род Abies) са един много богат род от семейството на борове. Известни са над 40 вида ели, разпространени в горите на цялото Северно полукуло. Всички те са високи, вечнозелени дървета с конусовидна правилна корона и плоски игли. Иглите са разположени спирално по клонката, привидно в 2 реда или са наредени около клонката във всички посоки. По долната им повърхност са разположени две безлистни ивици с устица.

Шишарките са изправени нагоре и имат най-често цилиндрична форма, а по-рядко са удължено яйцевидни. Узряват за един вегетационен период, след което люспите опадат и семената се освобождават. Се-

мената са триъгълни, ръбести, с неотделящо се крилце. Семенната обвивка е със смолни каналчета. Тук ще разгледаме някои по-интересни ели, една-две от които са естествено разпространени в България, а останалите са или вече интродуцирани, или биха могли да бъдат интродуцирани у нас.

Ще започнем с **обикновената, бялата ела (Abies alba)**. Представява много красиво дърво с височина до 60-75 см, а в диаметър от 0,8 до 1,50 м. У нас най-високите измерени ели достигат височина 58 м. Короната е правилна, конусовидна, а в по-късна възраст става почти цилиндрична. Кората отначало е гладка, сивокафява, а по-късно се напуква на плочки. Иглиците са линейни, плоски, дълги 2-3 см, в основата с къси закръглени дръжки. Върхчетата на иглите, разположени по страничните клонки, са затыпени или плитко врязани на върха. Отгоре иглите са лъскави, тъмозелени, а отдолу имат две безлистни ивици от устица. Те остават на дървото средно 8-11 години, но при сух и замърсен въздух могат да опадат още на третата-четвъртата година.

Плодоносенето при свободно растящите дървета настъпва към 30-ата година, а в насаждения - на 60-70-годишна възраст. Плодоносните години се редуват през една-две. Шишарките узряват в края на август, до средата на септември (според надморската височина). Зрелите шишарки са дълги 10-16 см, рядко до 30 см, широки са 3-5 см и са с цилиндрична форма. Семената запазват кълняемост не повече от 6 месеца. Падналите през есента семена под склопа на гората поникват масово през пролетта. Елата е силно сенкоиздръжлив вид и пониците лесно понасят засенчването. Младите фиданки растат изключително бавно - по 3-5 см на година. За сметка на това развиват мощна коренова система. В такова състояние подрастват може търпеливо да изчака няколко години, докато някое старо дърво над него загине и осигури светло пространство в гората. След шестата-седмата година, а понякога и

след 15-ата растежът се ускорява. Най-интензивният растеж е между 20-50 години, но прирастът никога не надвишава 30-40 см.

Главното разпространение на бялата ела са планините на Средна и Южна Европа, на запад до Испания, на изток до Беловежката гора, където расте изолирана една географска форма - *rolonica*, която се отличава от обикновената ела по по-високата си студоустойчивост. На юг границата минава през Балканския полуостров, до Апенините и остров Корейка. Поради ценните си декоративни и стопански качества бялата ела се отглежда масово във Франция, Великобритания, Северна Германия и Белгия.

В минали геологични епохи този вид е имал по-широко разпространение от сегашното и е представлявал основен горски елемент в Пиренеите и отчасти в Алпите. У нас са намерени фосилни остатъци от бяла ела в плиоценските глинни край Софийското поле. В недалечното минало елата е била широко разпространена в Източна Стара планина и в Източните Родопи. Образува чисти или смесени насаждения с други иглолистни и широколистни видове - най-често с бука, белия бор, смърча и с бялата и черната мура. Днешните популации са силно намалели вследствие на изсичане на горите или на промяна на климата. През последните 15-20 години се наблюдава отново увеличаване подраства на елата в смесените буково-елови насаждения. Това вероятно също е предвестник на бъдещи промени в климата.

Въпреки че се среща разпокъсано в малки и изолирани една от друга популации, елата се характеризира с биологична еднаквост и няма голямо формово разнообразие. Бялата ела има способността да хибридира спонтанно с други видове ели, при което се получават жизнени междувидови хибриди.

Дървесината на елата е лека, без ядро и без смола. Използва се в строителството и в мебелното производство. Всички надземни части на елата са лечебни. Пълките имат антибиотични, антисептични и балсамични свойства. Кората има антисептични и кръвоспиращи свойства. Може да бъде добивана през цялата година. Листата се използват като противокашлично и бронхоразширяващо средство. Най-добре е да се събират през пролетта и могат да бъдат изсушени за целогодишно ползване. Смолата има антисептични, откашлящи, балсамични и диуретични свойства. Ускорява зарастването на рани и подобрява храносмилането. Както смолата, така и листата са широко използвано средство при простудни и дихателни заболявания. Могат да се прилагат както вътрешно, така и чрез инхалации. В народната медицина се прилагат като средство против левкемия. Външно под формата на бани смолата се употребява при ревматизъм и невралгии.

Освен като горскостопанско и лечебно елата се ценя високо и като декоративно дърво. В сравнение с другите наши иглолистни видове елата има най-голяма нужда от топлина и същевременно е привързана към влажния климат. Расте най-добре върху богати и влажни почви.

Друг вид ела, която естествено се среща у нас, е **македонската ела**, или още наричана **елата на цар Борис (Abies borisii-regis)**. Наречена е на името на цар Борис III, който събрал хербарни материали от тази ела. Някои ботаници я приемат за естествен хибрид между бялата ела и гръцката ела (*Abies cephalonica*). Представява дърво с височина от 15 до 30 м. Младите клонки са леко окосмени, жълто-кафяви. Иглиците са гъсти. Тези иглички, които са разположени на вегетативните латораста, са леко заострени. Шишарките са цилиндрични, дълги 12 до 15 см. Македонската ела притежава морфологични белези както на гръцката ела, така и на бялата ела, които варират в една или друга посока в зависимост от това доколко доближава ареала си до единия или до другия вид.

Разпространена е в България, Македония, Гърция и Албания. Расте в планините на височина от 1000 до 1700 м н.в. У нас се среща в Южните Родопи, в Осогово и Беласица. Образува смесени насаждения с питомния кестен, с бука и с черния бор.

Гръцка ела (Abies cephalonica). Това е дърво с височина до 30 м и 0,8-1,50 м в диаметър, с гъста, тясно конусовидна корона, която започва от основата на ствола. Иглите са дълги 20-25 мм, плоски, твърди, на върха заострени и бодливи. Наподобяват листата на бялата ела, но имат малко по-сребристосив цвят. Шишарките са дълги 12-20 см, тясно цилиндрични.

Гръцката ела се среща естествено в Пелопонес, Тесалия, Кефалония и в Южна Македония между 800 и 1700 м н.в. На север достига до Охридското езеро.

Това е устойчив на сушата вид. Предпочита варовити почви. Изисква обаче висока въздушна влажност. В сравнение с бялата ела тя е по-топлолюбива. Често страда от късните пролетни мразове.

С успех се отглежда в Средна и Южна Европа, а в Далмация се използва за залесяване на карстови терени с бедни почви. Не понася засенчване. У нас този вид се отглежда в парковете „Врана“ и „Евксиноград“, където се развива добре и плодородието е високо.

Гръцката ела е отлично декоративно дърво, подходящо за по-топли и по-сухите части на страната. Цени се най-много заради сребристосивата си корона.

Испанска ела (Abies pinsapo). Достига височина до 20 м и диаметър на стъблото до 1 м. Образува широко конусовидна корона, която започва от основата на стъблото. Иглите

са дълги 8 до 13 мм, твърди, силно бодливи, изправени и разположени гъсто около цялата обвивка на клонката.

Испанската ела е разпространена в съвсем ограничена площ в Южна Испания (провинцията Малага) между 1000 и 2000 м н.в., където образува чисти или смесени насаждения с *Pinus maritima*.

За правилното си развитие този вид изисква по-топъл климат. Младите фиданки измръзват при -20 градуса С, докато възрастните дървета издържат почти без повреда до -30 градуса С.

Испанската ела изисква висока влажност на въздуха, но успява и на по-сухи места. Към плодородието и влажността на почвата не е взискателна. Не издържа засенчване. Отбягва почви с излишна влага.

У нас е култивирана на много места като парково дърво. Почти навсякъде плодороди и дава кълняемостта си.

Конколорка (Abies concolor). Наричат я още **едноцветна ела**. Родината на това дърво е Северна Америка и по-специално западните щати Калифорния, Орегон, Аризона, Юта и Колорадо, където расте между 1000 и 2000 м н.в. На височина това красиво дърво достига до 50, а по-рядко и до 70 м и диаметър на ствола до 1,80 м. Кората е светлосива, отначало гладка, а при старите дървета - силно напукана. Развива конусовидна, гъста, сребристосивка корона, която с възрастта отчасти оредява. Иглите достигат 5-7 см дължина. Те са дълговидно извити, синкавозелени, почти двуредно разположени.

Отглежда се масово в Европа, като понася добре климата, особено въздушната сухост и ниските зимни температури. Както някои от средиземноморските ели и този вид не понася засенчването.

У нас се среща повсеместно в парковете. Цени се заради конусовидната синкавосива корона. Изпитвана е и като горско стопанско дърво. Плодороди и дава качествени семена.

Освен изброените дотук ели у нас са интродуцирани още няколко вида ели. Ето няколко от тях:

Кавказка ела (Abies Nordmanniana). Естествено се среща в планините на Кавказ и Мала Азия на 2000 м н.в. По морфологични белези и по екологични изисквания наподобява обикновената (бяла) ела. Расте малко по-бързо от нея.

Киликийска ела (Abies cilicica). И тя произхожда от планините на Мала Азия и Сирия (Либанон), където расте между 1200 и 2200 м н.в. Образува чисти или смесени насаждения с ливанския кедр, черния бор и др. Изисква умерен климат и без повреда понася почвената сухост. Добре расте и на варовити почви. Може да се отглежда в по-топли райони на България.

Сибирска ела (Abies sibirica). Този вид има най-широк ареал на разпространение - от централните райони на европейската част на Русия на изток през целия Сибир, на юг до Тянь Шан, на север до Полярния кръг. Сибирската ела е силно влаголюбива и студоустойчива. Отглежда се с успех в Западна Европа. У нас също би могла да бъде интродуцирана. Освен като декоративно дърво тя е много ценна и като лекарствено растение. Притежава лечебни свойства, подобни на тези при бялата ела.

Стефан ЙОРДАНОВ

Знаменити вегетарианци

ЛЕОНАРДО ДА ВИНЧИ (1452-1519) - знаменит италиански живописец, скулптор, архитект, инженер, изследова-

тел и изобретател: „Аз се отказах от употребата на месо от ранна възраст и ще дойде време, когато хората ще считат убийството на животни също толкова престъпно и отвратително, както сега гледат на убийството на хора.“

Сушените плодове - ароматни и вкусни

Още древните народи са консумирали изсушени на слънцето смокини и фурми. Нашите баби пък са нижели на конец нарязани на тънки шайби ябълки и са ги окачвали на пирон в някое сухо и проветриво помещение. Днес сушените плодове се „произвеждат“ в индустриални количества.

Те съдържат незаменяими хранителни вещества в голяма концентрация, затова и вкуса им е много по-наситен от този на пресните. Калият, калцият, желязото и многобройните витамини в състава им са безценни за доброто ни здраве. Баластните вещества пък се грижат за доброто храносмилане. Без съмнение сушените плодове са калорични (сините сливи в сушено състояние съдържат три пъти повече калории, отколкото пресните). Те са съществена съставна част от калорийността на мюслито, на ефектните кейкове или на дребните сладки. От тях стават чудесни ошави и компоти.

Внимание: обработените със сярна сушени плодове (като напр. кайсии и стафиди) могат да предизвикат главоболие.

Сушени ябълки

Ябълките не се нуждаят от толкова много време както другите плодове, за да изсъхнат. В средновековните манастири ги нареждали върху постлани със слама каменни подове. Днес на кръгчета те се внасят от Италия, Чили и САЩ.

Апетитните ябълкови сушени колелца може да се консумират самостоятелно или да се използват като добавка в различни видове сладкиши.

Сушени круши

За сушене стават преди всичко твърдите, ароматни сортове. Крушите се обелват, нарязват се на малки парченца или на тънки кръгчета и се подреждат върху предварително облицованата с пергаментова хартия скара на фурната. За да се изсушат добре, температурата не бива да надвишава 50 градуса С.

Който е опитвал единствено пресни круши, ще остане приятно изненадан от превъзходния вкус на сушените.

Сушен ананас

Родината на тези вкусни сладко-кисели плодове са западните индийски острови, където всъщност били открити от Колумб.

Сред сушените плодове ананасът играе второстепенна роля и по-рядко се открива на пазара. По-често се среща захаросан, като добавка за сладкиши или пък покрит с шоколадова глазура.

Сушен банан

Тай като съдържа ценни хранителни вещества, този плод играе особено важна роля в хранително-вкусовата индустрия за бебешки и детски хранения. Лесносмиланият сладък бананов чипс е истин-

ско хрупкаво удоволствие. Голяма част от него се внася от Филипините. Сушените банани много често се използват и като съставка на плодовото мюсли.

Съвети

- Ако искате сушените плодове да набъбнат, преди да ги ползвате за вашата рецепта, достатъчно е да ги сложите в съд с хладка вода за 15 минути, след което трябва добре да ги отцедите от водата.

- Когато приготвяте кекс със сушени плодове, за предпочитане е да ги поръсите с брашно и да ги разбъркате, преди да ги добавите към тестото. Така те няма да останат на дъното, докато печете кекса.

- Когато сушените плодове се нарязват на малки парченца, обикновено те залепват за острието на ножа и трудно се отстраняват. За да избегнете това неудобство, достатъчно е да потапяте редовно острието на ножа в много топла вода.

- Изсушаването на плодове в домашни условия става, като се нарежат на тънки резени, поставят се върху решетка и се слагат

във фурна, включена на най-ниски градуси. Вратата на фурната трябва да е откритата. Другата възможност е да поставите решетката с плодовете върху слабо загрят радиатор.

НАМИГВАНЕ

Днешният ден започна мистично обгърнат в мъгла. Обичайна мъгла за сезона и за долното течение на Марица. Гранично състояние на видимост: едно полу, което те застава да гледаш нещата като в полусън.

Знам, че е необичайно и се разминава с прогно-

зите на синоптиците, но се събудих с усещане за слънце. Топло, щедро, всеопрощаващо. Неадекватно топло и смеещо се. Края на ноември сме, а пък аз предусещам лято. Щура работа! И два пъти щура усмивка изплува отвътре и пълни със златни пращинки стаята. Абсолютно неадекватно настроение за подчинен, комуто шефът се е заканил да гони до дупка! Непослушни смеещи се точички радост прегръщат и целуват света. Роят се и действат. Не ги спирам: нека щурмуват! Светът се е превърнал в глезено де-

те, което непрекъснато засищам с обич - все недостатъчна! Нали апетитът идва с яденето: оно ва, глезеното, все е гладно. Моите пращинки обич или не му стигат за единия зъб, или го дразнят. Последното ми се случва на работното място вече две-три години. Радостно

те, което непрекъснато засищам с обич - все недостатъчна! Нали апетитът идва с яденето: оно ва, глезеното, все е гладно. Моите пращинки обич или не му стигат за единия зъб, или го дразнят. Последното ми се случва на работното място вече две-три години. Радостно

усмихнатото ми и безмълвно обяснение в любов към мирозданието, с което се родих и което е истинската ми същност, все повече заформя „конфликтни“ ситуации. Усмивката ми бива тълкувана „свише“ като самодоволство, нахалство, високомерие, присмехулство, лудост... А тя, немирницата, вместо да помръкне, да потъне вдънземя, рои закачливи светлинки, та да „дразни“ и вещите в стаята!

Обгърнатата от усмихнати мисли, съвсем не забелязвам, че мъглата се е изпарила яко дим и вън

грее топло, смеещо се и съвсем не зимно слънце!

Аз ли го измислих, то ли ми прати през мъглата усмихнато утро, не знам. Но си спомних как едно лято укротях морската буря. Бях осемгодишна и чувствах морето като себе си. Сякаш бях част от него. Заради взаимността ни го помолих да не се гневи, защото възрастните не го чуват и не му говоря. Мислено се уголемих толкова, че да го прегърна цялото. Така и заспах - в любовна прегръдка с морето. На сутринта то беше изхвърлило куп водорасли, миди и раци, но беше почти спокойни. А на следващото утро беше гладко и бистро като езеро. Никой не разбра случката, защото не бях съвсем сигурна дали сторих това или беше чиста случайност.

Оттогава все се учудвам на любовно усмихнати случайности, дето променят времето, но не и хората. А и сезонът детство е достатъчно далече, за да вярвам в чудеса. Пък те се случват и не щат и да знаят! Намигват ми слънчево закачливо: „Малката ти дъщеря е вече на девет, но какво от това!“

Слънчеви зайчета се прокрадват през процепите на щората и започва една шура игра с моите усмихнати светлинки! Как да не повярваш във вълшебството на едно слънце, което ти намигва и те целува с лятна жар, преди да те е сковал зимният студ?!

Боряна СТАНЕВА

ПРИКАЗКА ЗА МЕЧТИТЕ

Както разказва една древна легенда, някога в прекрасните гори на Ливан се родили три кедрови дръвчета. Всеизвестно е, че кедрите растат много, много бавно, тъй че нашите три дървета прекарвали цели векове в размисли за живота и смъртта, за природата и човечеството.

Те видели как на земята на Ливан пристигнали пратениците на цар Соломон и как после в битки с асирийците тази същата земя се обляла в кръв.

Срещнали се лице в лице със заклетите врагове Йезавел и пророк Илия. Пред погледите им била измислена азбуката. Дивели се, гледайки как покрай тях минават кертани, натоварени с чудни тъкани.

И в един прекрасен ден кедрите решили да поговорят за бъдещето.

След всичко, на което станах свидетел - казал първият - аз бих искал да се превърна в трон, на който да седне най-могъщият цар на земята.

Моето желание е да стана частица от нещо, което завинаги да преобрази Злото в Добро - обади се вторият.

Колкото до мен - проговорил третият - аз бих желал всеки път, когато хората погледнат към мен, да си спомнят за Бога.

Изминали години, години. И ето че най-сетне в гората пристигнали дърво-секачи. Те отсеки кедрите

и ги нарязали с триони на дървен материал.

Всеки кедръ си имал своето съкровено желание, но реалността никога не пита за какво мечтаем.

Първият кедръ станал на обор, а от отпадъците му направили ясла.

От второто дърво сгло-

били груба дървена маса, която продали на един търговец на мебели.

Гредите от третия кедръ така и не успели да продадат. Нарязали ги на дъски и ги прибрали на склад в един голям град.

Горестно заоплакавали съдбата си трите кедръ: „Нашата дървесина беше толкова хубава! Но така и никой не й намери достойно приложение...“

Времето минавало. И веднъж в една звездна нощ съпружеска двойка, останала без подслон, влязла да пренощува в обора, построен от дървесината на първия кедръ. Жената била в напреднала бременност. Същата нощ тя родила син и го положила в яслите върху

Паулу КОЕЛЮ

мекото сено. И в този миг първият кедръ разбрал, че мечтата му се сбъднала: той послужил да поеме най-великия Цар на земята.

Няколко години по-късно в скромен селски дом хора седели около масата, направена от дървесината на втория кедръ. Преди да започнат да се хранят, един от тях произнесъл няколко думи над хляба и виното, поставени върху масата. И изведнъж вторият кедръ разбрал, че точно в този момент той крепи върху себе си не само чаши с вино и блюдо с хляб, но и съюза между Човешкото и Божествено-то.

На следващия ден от две дъски на третия кедръ сглобили кръст. След няколко часа довели окървавен човек и го заковали на кръста с гвоздеи. Третият кедръ се ужасил от предопределението си и започнал да проклина своята жестока участ. Но не минали и три дни и той разбрал подготвената му съдба: човекът, висял на кръста, станал Факел на света. Кръстът, сглобен от дървесината на третия кедръ, се превърнал от оръдие на мъчението в символ на тържеството.

Така се осъществила орифта на трите ливански кадъра: както винаги става с мечтите - мечтата на всеки се сбъдва, но съвсем различно от това, което си е представял.

Меморандум на едно дете

Не ме разглежайте. Зная много добре, че не мога да получа всичко, което искам. Аз само ви изпитвам.

* Не се страхувайте да сте строги с мен. Аз го предпочитам. Това ще ми позволи да разбера къде ми е мястото.

* Не ме насилвайте. Това ще ме научи, че силата е всичко. Аз ще откликна по-лесно, ако ме убеждавате.

* Не бъдете непоследователни. Това ме обръква и ме кара да се измъквам по какъвто начин мога.

* Не ми обещавайте. Вие може да не сте в състояние да изпълните обещанието си. Това ще ме накара да не ви вярвам.

* Не се връзвайте на моите предизвикателства, когато ви кажа или направя нещо, което може да ви разстрои. След това аз ще се опитам да извоювам още по-големи „победи“.

* Не се разстройвайте много, когато ви кажа „мразя ви“. Аз не искам да кажа това, а само да ви накарам да съжалявате за онава, което сте ми сторили.

* Не ме карайте да се чувствам по-малък, отколкото съм. Аз ще го компенсирам, като започна да се държа като „важна

клетка“.

* Не вършете неща вместо мен, които мога да свърша сам. Това ще ме накара да се чувствам като бебе и мога да продължа да ви използвам.

* Не обръщайте голямо внимание на „лошите ми навици“. Това само ще ме насърчи да продължавам.

* Не ме критикувайте пред други хора. Аз ще възприема по-добре, ако разговаряте с мен спокойно и насаме.

* Не се опитвайте да обсъждате моето поведение в разгара на кавгата. По някои причини слухът ми в този момент е нарушен, а способността ми за контактуване още повече. Правилно е нещата да са такива, каквито се изискват, но е по-добре да поговорим за това по-късно.

* Не се опитвайте да ме поучавате. Вие бихте се изненадали колко добре знам какво е добро и какво е лошо.

* Не ме карайте да чувствам грешките си като грехове. Аз трябва да се науча да правя грешки, без това да означава, че не съм добър.

* Не ме гълчете постоянно. Ако го правите, ще се наложи да се правя на глух.

* Не искайте обяснение за лошото ми поведение.

ние. Понякога не знам

защо съм се държал така. * Не поставяйте твърде много на изпитание честността ми. Лесно мога да се изплаша и да ви излъжа.

* Не забравяйте, че обичам да експериментирам. По този начин се уча. Моля ви, изтърпявайте

теме!

* Не ме предпазвайте от последиците. Аз имам нужда от опит.

* Не обръщайте голямо внимание на леките ми заболявания. Аз може би ще свикна да се радвам на неразположението си, ако това ми носи повече грижи.

* Не избягвайте отговорите на честните ми въпроси. Ако го правите, скоро ще разберете, че съм спрел(а) да ви питам и търся информация от някъде другаде.

* Не казвайте, че въпросите ми са „глупави“

или „безсмислени“. Ако постъпвате така, много скоро ще усетите, че го правя, за да се занимавате с мен.

* Никога не се представяйте за идеални и безгрешни. Ще ми бъде трудно да ви следвам.

* Не се притеснявайте, че прекарваме малко време заедно. Важното е как го прекарваме.

* Не позволявайте страховете ми да предизвикват безпокойството ви. Така ще се страхувам повече. Вдъхнете

ми смелост.

* Не забравяйте, че не мога да се справя без вашето разбиране и насърчение. Макар и често заслужени, понякога забравяте похвалите и одобрението. Изглежда само гълченето не го забравяте.

* Отнасяйте се с мен, както се отнасяте към приятелите си и аз ще бъда също ваш приятел. Запомнете, че е по-лесно да се учите от модел, а не от критик.

И още нещо - аз ви обичам много, моля ви обичайте ме и вие!

„РИ“

МАМО

Ще погледна в очите ти само, виждам духът ти силен, мамо! Давай ми вяра, любов, всеотдайност. Колко си честна: търпиш до безкрайност нашите капризи и думи и грешки... Колко ли страдаш, по нощите тежки? Как ми редеше до печката само приказки чудни и легенди, мамо! Нежно докосвам, твоето рамо - всичко разбирам, - тъжна си, мамо! Как ми се иска на моето рамо ти да склониш глава, мамо! Бих ти дала от своята сила с много любов - от сърце, майко мила! Бих те дарила с моята младост, криле бих ти дала сега, с много радост! Не зная какво още да дам., само зная това: обичам, те, мамо!

Мариела ГОСПОДИНОВА, Свиленград,

ПОРИВ

Да пресътворям света велик в поема, песен, детски вик. Да погледнем на слънцето в окото и в душите си дълбоко, където Свящото дете нашите мисли тихо срича и ни учи всичко Живо как да се обича. Земни богове са всички хора - затова със радост, без умора да дадем на света опора, да го изпълним с Вяра, Красота, Любов, за да сме достойни за Бащин небесен благослов.

АНТИВИРУСНАТА НИ ПРОГРАМА

Стоя пред компютъра, заглеждана в бързо сменящите се цифри, отчитащи сканираните от антивирусната ми програма файлове.

Казват, че човекът бил по-съвършен и от най-новите модификации на компютрите. Коя ли е тази програма, която може да извади на повърхността всички наши сейфани файлове и да изтрие злосторните вируси, затормозяващи действието на иначе съвършения компютър, и тези, нанасящи непоправими щети на изначалната и придобитата информация? Анастасия казва: „Болестите са един от механизмите, с които великият интелект - Бог - общува с човека... Болката е разговор на четири очи между двама, които се познават.“ Вероятно точно това е програмата, която търся. Вероятно точно душевната и/или физическа болка ни кара да се замислим и да потърсим този така необходим ни разговор с Отца. Но у колко от нас и дали винаги болката провокира размисъл или просто се за-

тичваме до хората с бели престилки, които най-често ни натъкват с химикали, в чиито листовки най-старателно е изброено на колко много органи вредят и колко много неприятни странични ефекти имат. Четем ги и пак пием. После - умираме в мъки. По-запознатите с обмяна на енергии започват да търсят източника на отрицателна енергия, насочена към тях, и като правило се озлобяват - към почти всички и главно към несправедливи живот. И през ум не ни минава да се попитаме какво иска да ни каже Бог с това страдание, а нали „болката на човека е и Негова болка, другояче не би могло да бъде“. Защо не се попитаме къде грешим? Кое в светогледа ни и в поведението ни е вирус в собствените ни програми, програми за здраве, радост и щастие? Аха! Стоп! Ами те, програмите, си били хубави! В тях няма планирана заплаха и страдание, няма предвиден вход за вируси. Значи нещо бъркам! Значи не е

задължително болката да бъде антивирусната ни програма!

Отворих за сетен път книгите на В. Мегре и зачетох: „Когато се появяват у човека светли чувства, те обезателно оказват благотворно влияние на абсолютно всички пълтски органи. Именно светлите чувства се явяват най-силното и ефективно средство, противостоящо на всякакви заболявания.“ Ето я, значи, нашата антивирусна програма!

А дали тази програма влияе и на духа? Няма как да не влияе, та нали това е програма точно на духа!

Какво става с вирусите, които само блокират част от вече запазената информация в компютъра ни? Защо не можем да си спомним? Кое е това, което помага да не допускаме повече вируси или да ги открием и дезактивираме? Толкова много въпроси! Отново намерих кратък и казващ много отговор в любимите ми книги - чистотата и скоростта на мислите! В други книги се казва, че светлината е характеристика на радостта и обичта - светлите чувства. Някои хора дори я виждат. Между светлина и чистота може да се сложи логически знак за равенство, като се съпоставят характеристиките на

двете понятия. Вдъхновението, подхранвано от обичта, има същата светлинна характеристика.

Изследователите на торсионните полета често пишат за един от основните закони в тях: Подобно привлича подобно! Със сигурност затова са и предупрежденията в руските сайтове, посветени на контакта с солмените, да забравим всякакви негативни мисли и чувства, когато отиваме при тях. Те според чувствителните хора усилват информационните/енергийните потоци. Вероятно точно това тяхно свойство е било причина за многократното им използване, както свидетелства изритият ръб на входа им. Какво би станало по принципа на подобие?!

Осъзнаването обаче на горенаписаното е само първата крачка по дългия път на промяната. Този път никак не е лесен, но е приятен, защото всяка малка крачица напред носи видими резултати, а това са само резултати, които карат човек да се чувства щастлив!

Сканирането завърши. Няма намерени вируси.

Кога ли и дали ще успеем още през този живот да видя някога същия резултат, сканирайки собствената си душа?!

Валерия ХРИСТОВА
(Всички цитати са от „Звънтящите кедрни на Русия“ от В. Мегре)

КИТАЙ - ТРАДИЦИИ В БИЛКОЛЕЧЕНИЕТО

Смята се, че традиционното билколечение в Китай започва своето развитие преди повече от 3000 години. Лечението включва ба-

лансиране на вътрешните и външните енергии с помощта на билки, специални хранителни диети, акупунктура, акупресура и дихателни упражнения. Интересно е да се отбележи, че в съвременен Китай традиционната медицина се развива и използва паралелно със западната. Медиците изучават не само принципите на анатомията, хистологията, биохимията, бактериологията и хирургията, но паралелно с това и акупунктура, акупресура и билколечение. Всяко болнично заведение предоставя правото на избор на пациентите между съвременното (западно) лечение, китайската традиционна медицина или комбинация между двете. В основата на китайската традиционна медицина е енергията на живота „ЧИ“, която се движи по невидима мрежа - меридиани, свързващи всички части на човешкото тяло. Дисбалансът на „ЧИ“ може да причини социални

или здравословни проблеми.

Лечителите използват няколко последователни метода за диагностициране на пациентите: изследване на езика, тъй като се смята, че той е огледало на всички основни органи в тялото; измерване на пулса и „замерване“ на определени акупунктурни точки. Замерването се извършва върху шест пулсационни центъра, което дава пълна картина за състоянието на дванадесетте меридиани. Лечението включва приемането на букет от различни билки, дървесни гъби и корени, които се приготвят в специален глинени китайски съд и се пият от определена от лечителя схема.

Тук е моментът а се запитаме защо след като България е толкова богата на билки, в билколечението не ценим достатъчно това забележително наследство? Може би е време да му отредим полагащото му се достойно място, така както правят китайските лечители.

Боряна ВАЛДЕС - Лора
(Специално за в. „Родово име“)

МАГИЯТА НА АРОМАТИТЕ

В много страни по света парфюмите за стая са древна традиция. В миналото салоните и болничните стаи в кралските дворове са били парфюмирани, като из помещението с духало за камина се е пръскала уханна пудра. Заедно с желаното елегантно, освежаващо или пък еротично действие по този начин с ароматизирането на помещенията предотвратявали и разпространението на инфекциите. Особено ефикасни срещу бактерии из въздуха са евкалиптът, розмаринът, мащерката и розата.

Учени, природолечители и ароматотерапевти са открили, че молекуларната структура на растителните екстракти и етеричните масла прилича на структурата на човешките хормони, и така обясняват силното им въздействие върху човешкия организъм. Ароматът на етеричните масла събужда спомени, отпуска скованото поведение, разширява духовния хоризонт. Тежният въздух прави човека нервен, затова в неговия живот трябва да влязат отново неподправените ухания на природата - на дърво, на смола, на цветя, гори и поляни, на вода и сол, на топла пръст, за да не умре нашият спомен, за да не се измъчи обаянието ни.

Климатът и настроението в дадено помещение могат да се променят със зелени растения, с пищни букети от билки или полски цветя. Това ще бъде и радост за очите. Дори уханието едва-едва да се усеща, влиянието върху настроението остава. Не така остро, както сладникаво-

еротичната смес на парфюма, но прониква дълбоко в тялото и душата, там, където пазим копнежите и спомените си, в най-съкровени и нежни кътчета на душата. Естествените етерични масла - растителните есенции, успокояват човека повече от което и да е майсторско забъркано, синтетично ароматно масло. Ако поставяте из помещенията отворени купички с цветове и билки, помнете, че съчетавате и подреждате части от растения, които са красиви. Ако собственото им уханье не е много силно, можете да го подсилите с етерични масла. Не си купувайте готови пъстри ароматни смеси от магазините - те са силно оцветени и толкова силно синтетично парфюмирани, че пътят до тях в магазина лесно се намира, без да има указател. Мирисът и външният вид са толкова банални и изкуствени, че те скоро омръзват на човека. Много по-красиво изглежда една чиния с борони шишарки, която допълнително може да поръсите с мирисни на дърво или бор - етерично масло, т.е. получено от самото растение, а не синтетична есенция, правена по изкуствен начин в лаборатория.

Смесите ароматизатори може да поставите или в открити купички, особено когато са декоративни и красиви, или пък ги изсипете в съд с похлупак, който отваряте от време на време, за да се насладите на вълна от уханье. Съдинките с аромати можете при нужда да позатоплите върху парното. Подходящи са смеси са всички съдове от порцелан. Никога не използвайте метални.

Всички, които имат собствена градина, могат сами да берат цветовете и билките, да ги сушат и да ги съхраняват в тъмни, затворени буркани, докато съберат всичките си съкровища.

КОЛЕДНА КУПИЧКА С ПОДПРАВКИ

- канела на пръчици или кори
- звезден анасон
- кардамонови капсули
- парченца изсушен джинджирил
- карамфил - подправка
- бахар
- индийско орехче
- ванилия на пръчки
- много дафинови листа
- изсушени лимонни кори

Тази смес само от подправки изглежда много красиво. Исципете всички съставки в голяма плоска купа. Шепя от подправките се слага в ленена кухненска кърпа и с точилката се научува на едро. Смесете счуканите подправки, които вече ухат по-силно, с останалите. Оставете сметата да престои една седмица на тъмно в затворен съд.

АРОМАТНО ПАКЕТЧЕ

Това е симпатична, ухаеща добавка към пакета с подарък. Завържете със златиста нишка няколко дълги корички канела и към тях прикрепете парченце джинджирил и няколко зърна звезден анасон. Подобни снопчета можете да поставите навсякъде върху радиаторите на парното или пък да подарите на съседите и приятелите по Коледа - те носят приятен празничен дъх.

СВЕЖ ДЪХ ИЗ ЦЕЛИЯ ДОМ

Изсушете кори от грейпфрути, лимони, мандарини и портокали и ги нарежете на ситно. Смесете ги в бурканче заедно с канела и карамфил. Залейте всичко с водка. След няколко дни прецедете, разрежете с вода и налейте течността в шише с дозатор - спрей. Напръскайте ли въздуха, това внася свеж повет в гардероба, шкафа и всички ъгли. Алкохолният извлек може да се налее и към водата за обтриване и фрикции.

„РИ“

КЕДРОВО МАСЛО

Маслото от кедрови орехи е уникален природен продукт, притежаващ големи лечебни и хранителни свойства. Богато е на много витамини и минерали. Оказва общоукрепващо действие, премахва хроничната умора, повишава физическата и умствената активност. Използва се за лечение на простудни и кожни заболявания, рани, язви на дванадесетопръстника и жлъчката, алергии.

Кедровото масло е за всеки, който желае да води природосъобразен начин на живот.

За поръчки и доставка:
тел. 02/9621689, 02/962-16-88

Адрес: София, кв. „Дианабад“, бул. „Никола Габровски“ № 1, хотел „Диана“ 1, ет. 6, ап. 62

бул. Патриарх Евтимий 10*
работно време:
от 11.00 до 24.00 часа
e-mail: home@vegihome.com
www.vegihome.com

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искаме страницата „Съмишленици“ да заеме по-голяма част от вестника.

Благодарим ви предварително. Няма да откажем, ако ни помогнете и финансово.

Пишете ни. Споделете с нас мнението си за вестника. Дайте своите препоръки към нас.

От редакционния колектив

Вестник „Родово име“ се издава с любезното съдействие на Екодружение „ЖИВ ДОМ“

Форум
www.viavita.net/jvdom

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам. главен редактор
Мария Стаева

Редакционен колектив:
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Пламен Петев
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Рени Радева

Адрес на редакцията:
1172 - София
кв. „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ № 1
Хотел „Диана 1“
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodimienie@yahoo.com

Банкова сметка на
„Издателска Къща
Новата Цивилизация“
ЕООД - София
НВВ банка
„Биохим“ - АД,
централно
управление - София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359
Каталожен № 618